

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

21 septembrie 2023*

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Sistemul de la Dublin – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Criterii și mecanisme de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Responsabilitatea statului membru care a eliberat solicitantului un permis de ședere – Articolul 2 litera (l) – Noțiunea de «titlu de ședere» – Carte de identitate diplomatică eliberată de un stat membru – Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice”

În cauza C-568/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos), prin decizia din 25 august 2021, primită de Curte la 16 septembrie 2021, în procedura

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

împotriva

E.,

S.,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnii P. G. Xuereb, T. von Danwitz și A. Kumin (raportor) și doamna I. Ziemele, judecători,

avocat general: domnul A. M. Collins,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru E. și S., de F. Wijngaarden, avocat;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și A. Hanje, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

- pentru guvernul austriac, de J. Schmoll și V. Strasser, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, reprezentată inițial de L. Grønfeldt și W. Wils, ulterior de W. Wils, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 martie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 litera (l) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), pe de o parte, și E. și S., acționând în nume propriu, precum și în numele copiilor lor minori, pe de altă parte, în legătură cu respingerea cererilor lor de protecție internațională.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Potrivit articolului 2 din Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice, încheiată la Viena la 18 aprilie 1961 și intrată în vigoare la 24 aprilie 1964 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 500, p. 95, denumită în continuare „Convenția de la Viena”):
„Stabilirea de relații diplomatice între state și trimiterea de misiuni diplomatice permanente se fac prin consimțământ mutual.”
- 4 Articolul 4 din această convenție stipulează:
„1. Statul acreditant trebuie să se asigure că persoana pe care intenționează să o acrediteze ca șef al misiunii în statul acreditat a primit agrementul acestui stat.
2. Statul acreditat nu este obligat să comunice statului acreditant motivele refuzului agrementului.”
- 5 Articolul 5 alineatul 1 din convenția menționată are următorul cuprins:
„Statul acreditant, după ce a făcut notificarea convenită statelor acreditate interesate, poate acredita un șef de misiune sau afecta un membru al personalului diplomatic, după caz, în mai multe state, afară numai dacă unul dintre statele acreditate se opune în mod expres la aceasta.”

6 Articolul 9 din aceeași convenție prevede:

„1. Statul acreditar poate, oricând și fără a trebui să motiveze hotărârea, să informeze statul acreditant că șeful sau orice alt membru al personalului diplomatic al misiunii este *persona non grata* sau că orice alt membru al personalului misiunii nu este acceptabil. În acest caz, statul acreditant va rechema persoana în cauză sau va pune capăt funcțiilor sale în cadrul misiunii, după caz. O persoană poate fi declarată *non grata* sau inacceptabilă înainte de a ajunge pe teritoriul statului acreditar.

2. Dacă statul acreditant refuză să execute sau nu execută într-un termen rezonabil obligațiile care îi incumbă conform paragrafului 1 al prezentului articol, statul acreditar poate refuza să recunoască persoanei în cauză calitatea de membru al misiunii.”

7 Articolul 10 alineatul 1 din Convenția de la Viena prevede:

„Se notifică Ministerului Afacerilor Externe al statului acreditar sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit:

- a) numirea membrilor misiunii, sosirea lor și plecarea lor definitivă sau încetarea funcțiilor lor la misiune;
- b) sosirea și plecarea definitivă a unei persoane aparținând familiei unui membru al misiunii și, dacă este cazul, faptul că o persoană devine sau încetează de a fi membru al familiei unui membru al misiunii;

[...]”

Dreptul Uniunii

8 Potrivit considerentelor (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III:

„(4) Concluziile de la Tampere exprimă de asemenea faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.”

9 Articolul 2 din acest regulament, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentului regulament:

[...]

(c) «solicitant» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;

[...]

(l) «permis de ședere» înseamnă orice autorizație eliberată de autoritățile statelor membre care autorizează un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid să stea pe teritoriul său, inclusiv documentele care materializează autorizația de a rămâne pe teritoriu în cadrul unui regim de protecție temporară sau până ce încetează circumstanțele care împiedică ducerea la îndeplinire a unui ordin de expulzare, cu excepția vizelor și a autorizațiilor de ședere eliberate în perioada necesară pentru determinarea statului membru responsabil, astfel cum este stabilit prin prezentul regulament sau în timpul examinării unei cereri de protecție internațională sau a unei cereri de permis de ședere;

[...]”

10 Articolele 7-15 din regulamentul menționat figurează în capitolul III din acesta, intitulat „Criteriile de determinare a statului membru responsabil”. Articolul 7 din același regulament, intitulat „Ierarhizarea criteriilor”, prevede la alineatul (1):

„Criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în acest capitol.”

11 Articolul 12 din Regulamentul Dublin III, intitulat „Eliberarea permiselor de ședere sau a vizelor”, prevede la alineatul (1):

„În cazul în care solicitantul se află în posesia unui permis de ședere valabil, statul membru care a eliberat documentul este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.”

12 Articolul 21 din acest regulament, intitulat „Prezentarea unei cereri de preluare”, prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Atunci când un stat membru în care s-a prezentat o cerere de protecție internațională consideră că alt stat membru este responsabil de examinarea cererii, acesta poate, pe cât de repede posibil și în orice caz în termen de trei luni de la data la care a fost prezentată cererea în sensul articolului 20 alineatul (2), cere celui alt stat membru să preia solicitantul.”

13 Articolul 29 din același regulament, intitulat „Modalități și termene”, prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Transferul solicitantului sau al altei persoane menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

14 E. și S., precum și copiii lor minori sunt resortisanți ai unei țări terțe. Tatăl a fost membru al misiunii diplomatice a țării sale pe lângă statul membru X și a locuit pe teritoriul acestuia din urmă împreună cu soția și cu copiii lor. Cu ocazia acestei șederi, li s-au eliberat cărți de identitate diplomatice de către Ministerul Afacerilor Externe din acest stat membru.

- 15 După ce au părăsit statul membru, X, E. și S. au introdus, în Țările de Jos, cereri de protecție internațională.
- 16 La 31 iulie 2019, secretarul de stat a considerat că statul membru X era responsabil, în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, de examinarea acestor cereri, întrucât cărțile de identitate diplomatice eliberate de autoritățile acestui stat membru constituiau permise de ședere. La 25 septembrie 2019, statul membru menționat a acceptat cererile de preluare.
- 17 Prin deciziile din 29 ianuarie 2020, secretarul de stat a refuzat să examineze cererile de protecție internațională formulate de E. și de S. pentru motivul că statul membru X era responsabil de examinarea acestora.
- 18 E. și S. au formulat acțiuni împotriva acestor decizii la rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga, Țările de Jos). În susținerea acestor acțiuni, ei au arătat că statul membru X nu era responsabil de examinarea cererilor lor, întrucât autoritățile acestui stat membru nu le eliberaseră niciodată un permis de ședere. Aceștia ar fi beneficiat de un drept de ședere în temeiul statutului lor diplomatic, acesta întemeindu-se direct pe Convenția de la Viena.
- 19 Prin hotărârea din 20 martie 2020, rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga) a admis acțiunile, considerând că în mod eronat secretarul de stat a considerat statul membru X responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională. Potrivit acestei instanțe, cărțile de identitate diplomatice eliberate de autoritățile acestui stat membru nu puteau fi considerate permise de ședere, întrucât E. și S. dispuneau deja de un drept de ședere în statul membru respectiv în temeiul Convenției de la Viena.
- 20 Secretarul de stat a declarat apel împotriva acestei hotărâri la Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos), instanța de trimitere, susținând că cărțile de identitate diplomatice eliberate lui E. și S. de statul membru X intră în sfera noțiunii „permis de ședere”, în sensul articolului 2 litera (I) din Regulamentul Dublin III.
- 21 Raad van State (Consiliul de Stat) precizează că nu se contestă că autoritățile statului membru X au eliberat cărți de identitate diplomatice lui E. și S. și că aceste cărți de identitate erau încă valabile la momentul la care aceștia din urmă au depus cererile de protecție internațională în Țările de Jos. În plus, statul membru X a eliberat aceste cărți de identitate diplomatice în conformitate cu Convenția de la Viena, Regatul Țărilor de Jos și statul membru X fiind părți la această convenție.
- 22 Potrivit acestei instanțe, determinarea statului membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională depuse de E. și de S. presupune să se răspundă la întrebarea dacă cărțile de identitate diplomatice eliberate de un stat membru în temeiul Convenției de la Viena constituie un permis de ședere în sensul articolului 2 litera (I) din Regulamentul Dublin III.
- 23 Or, răspunsul la această întrebare nu ar putea fi dedus direct nici din această dispoziție, nici din sistemul instituit prin acest regulament și nici din normele relevante ale dreptului internațional public. În plus, nici jurisprudența Curții cu privire la regulamentul menționat nu ar oferi clarificări în această privință și s-ar părea că practicile statelor membre diferă cu privire la acest aspect.

- 24 În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 2 litera (l) din [Regulamentul Dublin III] trebuie interpretat în sensul că o carte de identitate diplomatică eliberată de un stat membru în temeiul [Convenției de la Viena] este un permis de ședere în sensul acestei dispoziții?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 25 Guvernul austriac pune la îndoială admisibilitatea prezentei cereri de decizie preliminară pentru motivul că interpretarea solicitată a Regulamentului Dublin III ar fi lipsită de utilitate reală pentru soluționarea litigiului principal. Astfel, în speță, Regatul Țărilor de Jos ar fi devenit responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională în discuție din moment ce, dacă statul membru X a acceptat cererile de preluare a părților din litigiul principal, transferul solicitanților către acest din urmă stat membru nu ar fi avut loc în termenul de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din acest regulament.
- 26 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, numai instanța națională, care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea unei norme de drept al Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 12 ianuarie 2023, DOBELES HES, C-702/20 și C-17/21, EU:C:2023:1, punctul 46, precum și jurisprudența citată).
- 27 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a unei norme a Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 12 ianuarie 2023, DOBELES HES, C-702/20 și C-17/21, EU:C:2023:1, punctul 47, precum și jurisprudența citată).
- 28 Trebuie amintit de asemenea că articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul Dublin III prevede că transferul solicitantului din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau a reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din acest regulament.
- 29 În speță, din decizia de trimitere reiese că, atunci când a declarat apel împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță la instanța de trimitere, secretarul de stat, ținând seama de expirarea termenului de transfer care urma, a solicitat dispunerea unor măsuri provizorii și că această cerere a fost admisă.

- 30 În aceste condiții, rezultă că apelului formulat de secretarul de stat i s-a recunoscut un efect suspensiv în sensul articolului 29 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul Dublin III, astfel încât termenul de șase luni prevăzut de această dispoziție nu va începe să curgă decât după ce instanța de trimitere va fi pronunțat decizia sa definitivă cu privire la acest apel.
- 31 În aceste condiții, nu rezultă în mod evident că interpretarea dreptului Uniunii solicitată de instanța de trimitere nu ar fi necesară acesteia din urmă pentru soluționarea litigiului cu care este sesizată. Prezenta cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare este deci admisibilă.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 32 Pentru a răspunde la întrebarea adresată, trebuie amintit cu titlu introductiv că interpretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii impune să se țină seama nu numai de termenii săi, ci și de contextul în care se înscrie, precum și de obiectivele și de finalitatea urmărite de actul din care aceasta face parte (Hotărârea din 22 iunie 2023, Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 33 În ceea ce privește modul de redactare a articolului 2 litera (l) din Regulamentul Dublin III, noțiunea „permis de ședere” este definită ca fiind „orice autorizație eliberată de autoritățile statelor membre care autorizează un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid să stea pe teritoriul său”. În plus, potrivit acestei dispoziții, deși noțiunea menționată cuprinde „inclusiv documentele care materializează autorizația de a rămâne pe teritoriu în cadrul unui regim de protecție temporară sau până ce încetează circumstanțele care împiedică ducerea la îndeplinire a unui ordin de expulzare”, ea exclude în schimb „vizel[e] și autorizațiil[e] de ședere eliberate în perioada necesară pentru determinarea statului membru responsabil, astfel cum este stabilit prin [acest] regulament sau în timpul examinării unei cereri de protecție internațională sau a unei cereri de permis de ședere”.
- 34 Pârâții din litigiul principal și guvernul austriac deduc în esență din termenii utilizați de legiuitorul Uniunii că noțiunea „permis de ședere” nu cuprinde decât actele adoptate în mod formal de o administrație națională și care permit, în mod constitutiv, unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid să rămână pe teritoriul statului membru în cauză. În schimb, deși constituie documente eliberate în mod formal de o administrație națională, cărțile de identitate diplomatice precum cele în discuție în litigiul principal nu ar face în principiu decât să reflecte drepturile și privilegiile de care beneficiază titularii lor în temeiul Convenției de la Viena. Ele ar avea astfel un caracter pur declarativ și nu pot fi acoperite de noțiunea „permis de ședere”, în sensul articolului 2 litera (l) din Regulamentul Dublin III.
- 35 În această privință, trebuie subliniat că, astfel cum rezultă din utilizarea termenilor „orice autorizație” la articolul 2 litera (l) din Regulamentul Dublin III, noțiunea „permis de ședere”, în sensul acestei dispoziții, are o sferă largă. În special, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 46 din concluzii, definiția pe care această dispoziție o dă acestei noțiuni nu face referire la caracterul constitutiv sau declarativ al autorizației și nici nu exclude în mod expres cărțile de identitate diplomatice eliberate în temeiul Convenției de la Viena.

- 36 În ceea ce privește contextul în care se înscrie dispoziția menționată, este necesar să se arate că noțiunea „permis de ședere” este determinantă pentru aplicarea articolului 12 din Regulamentul Dublin III, care prevede la alineatul (1) că, în cazul în care solicitantul este titularul unui permis de ședere valabil, statul membru care l-a eliberat este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională.
- 37 Acest articol 12 face parte din capitolul III din Regulamentul Dublin III, referitor la criteriile de determinare a statului membru responsabil. În această privință, reiese din jurisprudență că aplicarea diferitelor criterii enunțate la articolele 12-14 din acest regulament trebuie, ca regulă generală, să permită să se atribuie statului membru care se află la originea intrării sau a șederii unui resortisant al unei țări terțe pe teritoriul statelor membre responsabilitatea de a examina cererea de protecție internațională prezentată de acest resortisant, ținând seama de rolul jucat de statul membru respectiv în prezența acestui resortisant pe teritoriul statelor membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, punctele 87 și 91).
- 38 În speță, pârâții din litigiul principal susțin că rolul jucat de statul membru X în prezența lor pe teritoriul statelor membre ar fi neglijabil din moment ce, în conformitate cu Convenția de la Viena, un stat acreditat nu ar fi liber, făcând abstracție de anumite cazuri particulare, să refuze intrarea și șederea pe teritoriul său membrilor unei misiuni diplomatice desemnați de statul acreditant.
- 39 În această privință, deși este adevărat că, în temeiul articolului 2 din Convenția de la Viena, trimiterea de misiuni diplomatice permanente se face prin consimțământ reciproc, statului acreditat i se recunosc totuși anumite prerogative în ceea ce privește admiterea pe teritoriul său a unor persoane în calitate de membri ai personalului diplomatic al unei misiuni.
- 40 În special, articolul 9 din Convenția de la Viena prevede la alineatul (1) că Statul acreditat poate oricând, și fără a trebui să motiveze hotărârea, să informeze statul acreditant că șeful sau orice alt membru al personalului diplomatic al misiunii este *persona non grata* sau că orice alt membru al personalului misiunii nu este acceptabil, o persoană putând fi declarată *non grata* sau inacceptabilă chiar înainte de a ajunge pe teritoriul statului acreditat. Acest articol 9 adaugă, la alineatul (2), că, dacă statul acreditant refuză să execute sau nu execută într-un termen rezonabil obligațiile care îi incumbă conform paragrafului 1 al acestui articol, statul acreditat poate refuza să recunoască persoanei în cauză calitatea de membru al misiunii.
- 41 În plus, din articolul 4 alineatele (1) și (2) din Convenția de la Viena reiese că statul acreditant trebuie să se asigure că persoana pe care intenționează să o acrediteze ca șef al misiunii în statul acreditat a primit acordul acestui stat, statul acreditat nefiind obligat să comunice statului acreditant motivele refuzului acordului.
- 42 Pe de altă parte, în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Convenția de la Viena, statul acreditant, după ce a făcut notificarea cuvenită statelor acreditate interesate, poate acredita un șef de misiune sau afecta un membru al personalului diplomatic, după caz, în mai multe state, afară numai dacă unul dintre statele acreditate se opune în mod expres la aceasta.
- 43 În sfârșit, articolul 10 alineatul (1) din Convenția de la Viena prevede printre altele că numirea membrilor misiunii, sosirea lor și plecarea lor definitivă sau încetarea funcțiilor lor la misiune, precum și sosirea și plecarea definitivă a unei persoane aparținând familiei unui membru al

- misiunii și, dacă este cazul, faptul că o persoană devine sau încetează a fi membru al familiei unui membru al misiunii se notifică ministerului competent al statului acreditat sau oricărui alt minister asupra căruia se va fi convenit.
- 44 În aceste condiții, eliberarea unei cărți de identitate diplomatice unei persoane de către un stat membru reflectă acceptarea de către acesta din urmă a șederii acestei persoane pe teritoriul său în calitate de membru al personalului diplomatic al unei misiuni și demonstrează astfel rolul jucat de acest stat membru în prezența persoanei menționate pe teritoriul statelor membre.
- 45 Interpretarea noțiunii „permis de ședere” în sensul că acoperă o carte de identitate diplomatică eliberată în temeiul Convenției de la Viena corespunde de asemenea economiei generale a criteriilor prevăzute la articolele 12-14 din Regulamentul Dublin III, din moment ce, în temeiul articolului 7 alineatul (1) din acest regulament, acest articol 12 se aplică cu prioritate.
- 46 În ceea ce privește finalitatea urmărită de Regulamentul Dublin III, considerentele (4) și (5) ale acestuia subliniază importanța unei metode clare și operaționale pentru determinarea statului membru responsabil, întemeiată pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză și care să permită ca acest stat membru să fie stabilit rapid.
- 47 Or, faptul de a lua în considerare, în vederea determinării statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională, eliberarea unei cărți de identitate diplomatice contribuie la obiectivul prelucrării rapide a unei astfel de cereri.
- 48 În plus, astfel cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 50 din concluzii, finalitatea Regulamentului Dublin III amintită la punctul 46 din prezenta hotărâre ar fi repusă în discuție dacă resortisanții țărilor terțe care beneficiază de privilegiile și imunitățile prevăzute de Convenția de la Viena ar putea alege statul membru în care introduc o cerere de protecție internațională.
- 49 În orice caz, faptul că o carte de identitate diplomatică este calificată drept „permis de ședere”, în sensul articolului 2 litera (l) din Regulamentul Dublin III, privește numai determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională și nu afectează dreptul de ședere diplomatic. În plus, o astfel de calificare nu aduce atingere deciziei ulterioare privind acordarea sau neacordarea protecției internaționale de către acest stat membru.
- 50 În sfârșit, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 51 din concluzii, este lipsită de relevanță trimiterea făcută de pârâții din litigiul principal la excluderea persoanelor care au un statut juridic reglementat de Convenția de la Viena din domeniul de aplicare al Directivei 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO 2004, L 16, p. 44, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 225).
- 51 Astfel, pe de o parte, Regulamentul Dublin III nici nu prevede o asemenea excludere din domeniul său de aplicare, nici nu cuprinde norme derogatorii privind efectele care trebuie conferite eliberării unei cărți de identitate diplomatice pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională.
- 52 Pe de altă parte, deși Directiva 2003/109 nu privește persoanele care nu au vocația de a se stabili pe termen lung pe teritoriul statelor membre, această împrejurare nu le împiedică pe acestea să le elibereze permise de ședere în sensul articolului 2 litera (l) din Regulamentul Dublin III.

- 53 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea preliminară că articolul 2 litera (l) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că o carte de identitate diplomatică eliberată de un stat membru în temeiul Convenției de la Viena constituie un „permis de ședere” în sensul acestei dispoziții.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 2 litera (l) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid

trebuie interpretat în sensul că

o carte de identitate diplomatică eliberată de un stat membru în temeiul Convenției de la Viena cu privire la relațiile diplomatice, încheiată la Viena la 18 aprilie 1961 și intrată în vigoare la 24 aprilie 1964, constituie un „permis de ședere” în sensul acestei dispoziții.

Semnături